

Arrest

nr. 336 336 van 20 november 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 21 februari 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwde op 9 augustus 2021 in Marokko met de Spaanse referentiepersoon.

1.2. Verzoeker diende op 30 maart 2022 een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn Spaanse echtgenote, dit op basis van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Deze aanvraag werd gunstig beoordeeld en op 15 november 2022 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 17 januari 2024 sprak de familierechtbank van Kortrijk de echtscheiding uit tussen verzoeker en zijn Spaanse echtgenote. Het betrokken vonnis kreeg kracht van gewijsde op 7 maart 2024.

1.5. Bij brief van 4 april 2024 verzocht verweerder via de bevoegde stad verzoeker om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kan worden getoetst of hij zijn verblijfsrecht kan behouden. Deze brief werd via de stad aan verzoeker betekend op 29 mei 2024. Verzoeker maakte vervolgens documenten over die op 1 juli 2024 via de stad aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden overgemaakt.

1.6. Op 6 juni 2024 sprak de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk blijkens het administratief dossier de nietigverklaring uit van huwelijk tussen verzoeker en zijn Spaanse echtgenote. Verzoeker tekende hiertegen beroep aan.

1.7. Na evaluatie van de door verzoeker overgemaakte stukken, trof verweerder op 21 februari 2025 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht (bijlage 21).

Dit betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

Verblijvende te: [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 30.03.2022 ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 15.11.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Spaanse [L.A.R.] ([...]), met wie hij zich vestigde.

Op 17.01.2024 sprak de familierechtbank van Kortrijk de echtscheiding uit tussen betrokkene en de Spaanse referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 04.04.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 29.05.2024. Betrokkene heeft naar aanleiding van ons schrijven de volgende stukken overgemaakt:

- Loonfiches TRIXXO

- Stortingen onderhoudsgeld voor dochter

- Arbeidsovereenkomsten TRIXXO

- Attest ABVV

- Foto's met kind

- Attest geen steun OCMW

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 04.07.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Hij trad met de Spaanse referentiepersoon in het huwelijk op 09.08.2021 en diende op basis van dit huwelijk zijn verblijfsaanvraag in. Op 17.01.2024 werd de echtscheiding uitgesproken door de familierechtbank van Kortrijk. Betrokkene en de referentiepersoon zijn dus geenszins drie jaar gehuwd geweest tot aan de aanvang van de procedure tot ontbinding van het huwelijk.

Betrokkene en mevrouw [L.A.] hebben samen een kind, [S.L.K.] ([...]). Echter kan niet uit het dossier blijken dat betrokkene het recht van bewaring over of een omgangsrecht met het kind heeft. Nergens ligt een vonnis of arrest of een overeenkomst tussen betrokkene en zijn exechtgenote voor waarin zulks zou kunnen blijken. Hij legt stukken voor waaruit blijkt dat hij een onderhoudsbijdrage betaalt en maakt ongedateerde foto's over

waarop hij met een niet nader te identificeren kind staat afgebeeld. Voor zover het hier effectief om [K.] zou gaan, kan uit de foto's niet zonder meer worden afgeleid dat betrokkene op het moment dat hij de stukken heeft voorgelegd één der voormelde rechten zou genieten. Dat van betrokkene een overeenkomst met de moeder of een rechterlijke beslissing mag verwacht worden teneinde aan te tonen dat er een contactrecht of recht van bewaring bestaat geldt des te meer nu blijkt dat hij zich in het verleden aan de moeder van zijn kind alsook aan haar zoontje uit een eerdere relatie vergreep en daarvoor zelfs veroordeeld werd (cf. famrb. Kortrijk van 06.06.2024, rolnr. 23/1545/A, p. 9), waardoor niet uitgesloten kan worden dat betrokkene, gelet op zijn agressieve impulsen uit het verleden, het contactrecht met zijn dochter werd ontzegd. Betrokkene toont dus ook niet aan te voldoen aan de gevallen onder 2° of 3°. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan één der uitzonderingsregimes van artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 12.02.2022 in België (binnenkomststempel), nu dus ongeveer drie jaar, wat gezien zijn leeftijd (36 jaar) nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en hij bovendien gehuwd was met een dame van Marokkaanse origine, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Marokkaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland waardoor kan aangenomen worden dat deze geen bezwaar vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is als interimair tewerkgesteld voor TRIXXO. Deze tewerkstelling verschaft hem een inkomen waarmee hij in zijn behoeften kan voorzien, wat zonder meer een positief element is. Echter, gelet op de relatief korte verblijfsduur van betrokkene in België, het gebrek aan bewijzen die aantonen dat hij op sociaal en cultureel vlak is geïntegreerd (infra) en het gebrek aan gezinsbanden met in België verblijvende personen (infra), volstaat deze tewerkstelling en het bijhorend inkomen niet om zijn verblijfsrecht te behouden. Indien betrokkene meent dat hij louter op basis van deze tewerkstelling een verblijfsrecht kan claimen, dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor taallessen of een inburgeringscursus. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat de gezinssituatie betreft dient eerst nogmaals gewezen te worden op de echtscheiding tussen betrokkene en zijn voormalige Spaanse echtgenote. Verder alludeert betrokkene met de door hem voorgelegde stukken op een mogelijke gezinscel met zijn minderjarige dochter, doch de voorgelegde foto's en de stortingsbewijzen volstaan niet om deze gezinscel aan te tonen. De foto's zijn ongedateerd en het kind dat daarop wordt afgebeeld kan niet worden geïdentificeerd. Betrokkene legt verder geen enkel stuk voor waaruit kan blijken dat hij het recht van bewaring over of een omgangsrecht met zijn dochter geniet – zoals een overeenkomst met zijn ex-echtgenote of een rechterlijke beslissing – of dat de moeder hem het genot van deze rechten zou ontzeggen en dat hij stappen heeft ondernomen om deze rechten te laten respecteren. Dat betrokkene op geregelde tijdstippen geld overmaakt voor zijn dochter, volstaat niet als bewijs dat er sprake is van een gezinscel. Zulks zou de gezinscel reduceren tot een louter financiële transactie wat geenszins de bedoeling is geweest van de wetgever. Teneinde te bewijzen dat er nog sprake is van een gezinsleven met het kind moet er kunnen vastgesteld worden dat er voldoende factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is. De nadruk ligt daarbij op het aantonen van een affectieve band met het kind, waarbij het aantonen van een financiële

band ondersteunend kan zijn (RvV 277 531 van 16 september 2022). In casu wordt slechts een financiële band aangetoond.

Betrokkene maakt verder geen gewag van een nieuwe relatie of van andere personen met wie hij er een beschermenswaardig gezinsleven op zou nahouden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: “Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van de artikelen 62 en 42quater §4 van de Wet van 15 december 1980. Schending van het motiverings-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM.”

Hij betoogt als volgt:

“Doordat :

1.

de bestreden beslissing verwijst naar artikel 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 en vermeldt dat er nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene een omgangsrecht heeft met het kind. Dat op de foto's een niet nader te identificeren kind is afgebeeld en niet kan worden afgeleid dat er een omgangsrecht wordt genoten.

2.

de bestreden beslissing geen rekening houdt met het hoger belang van het kind.

Terwijl :

1.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij kennis heeft van vonnissen uitgesproken betreffende verzoeker door de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, Afdeling Kortrijk, Familierechtbank.

Immers wordt in de bestreden beslissing verwezen naar vonnissen van de Familierechtbank Kortrijk, met inbegrip van het echtscheidingsvonnis dd. 17.01.24 (zie bestreden beslissing blzn. 1 en 2).

Bijgevolg is verwerende partij, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt, op de hoogte van het omgangsrecht dat werd toegekend door de Familierechtbank te Kortrijk aan verzoeker met zijn dochter [K.].

De Rechtbank oordeelde op 17.01.24 dat het omgangsrecht dient plaats te vinden in de bezoekersruimte van het CAW Zuid-West-Vlaanderen en mag evolueren naar een buitenbezoek en zelfstandig omgangsrecht in het belang van het kind (zie stuk 2; uittreksel blz. vonnis dd. 17.01.24 Familierechtbank Kortrijk, AR 23/818/A – rep.nr. 2024/375).

De foto's die verzoeker heeft voorgelegd werden in de bezoekersruimte genomen en bevestigen dat verzoeker een omgangsrecht heeft met zijn dochter [K.].

De bestreden beslissing schendt derhalve het artikel 42quater, §4, 1ste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 alwaar de bestreden beslissing het door de Rechter verleende omgangsrecht van verzoeker met zijn dochter [K.], dat dient plaats te vinden in België, in de weg staat.

De bestreden beslissing schendt tevens het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel alwaar werd geoordeeld dat betrokkene niet voldoet aan één van de uitzonderingsregimes van artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.

De bestreden beslissing schendt bovendien het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, dat het recht op een gezinsleven beschermt, vermits de bestreden beslissing het contact tussen verzoeker en zijn kind [K.] verhindert.

Zelfs indien verwerende partij geen kennis zou hebben van de vonnissen van de Familierechtbank te Kortrijk, kan zij niet zomaar stellen dat de voorgelegde foto's een “nietgeïdentificeerd kind” betreffen (!).

Indien verwerende partij werkelijk twijfels zou hebben gehad omtrent de identiteit van het kind op de foto, diende verwerende partij minstens verzoeker vooraf hierover te bevragen opdat -voor zover dit mogelijk is- bijkomende informatie kon worden verschaft.

2.

Verwerende partij diende bij het nemen van de bestreden beslissing het "hoger belang van het kind" in overweging te nemen.

Dit is niet gebeurd nu de bestreden beslissing geen enkel gewag maakt van het hoger belang van het kind (!). Evenmin wordt er enige belangenafweging gemaakt.

Nochtans, volgens de rechtspraak van het EHRM moet in elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen (zie ook arrest Jeunesse / Nederland EHRM dd. 03.10.2014).

Het is aangetoond dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM heeft geschonden.

Dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind blijkt des te meer uit het feit dat verwerende partij durft te beweren dat verzoeker foto's heeft voorgelegd van een "niet-geïdentificeerd kind". Verwerende partij durft aldus zelfs te stellen dat zij twijfelt of het wel verzoekers dochter is die op de foto's staat (!).

Verwerende partij is er volstrekt ten onrechte van uitgegaan dat er geen omgangsrecht zou zijn van verzoeker met dochter [K.]. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt elk contact van het kind [K.] enig contact met haar vader onzegd.

De bestreden beslissing vindt geen draagkracht in haar motieven. De beslissing is duidelijk niet afdoende gemotiveerd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bijlage 21 in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd omdat het huwelijk met zijn Spaanse echtgenote werd ontbonden. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsvoorwaarden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en aangegeven waarom verzoeker hier niet onder valt. Verder wordt in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet ingegaan op verzoekers individuele omstandigheden, waarbij wordt aangegeven waarom deze een beëindiging van het verblijfsrecht niet verhinderen.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet geschonden. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing.

2.3. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...];

6° [...];

7° [...];

8° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 [...]

§ 3 [...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.5. Verzoeker uit geen kritiek op de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn huwelijk met de referentiepersoon werd ontbonden. De toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet blijft bijgevolg overeind. Het staat ook niet ter discussie dat er in casu geen sprake is van drie jaar huwelijk of van een bijzonder schrijnende situatie waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geworden. Verzoeker betwist tevens niet dat niet blijkt dat aan hem het recht van bewaring over zijn minderjarige dochter werd toegewezen. Er kan derhalve geen toepassing worden gemaakt van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, 2° en 4° van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen in de bestreden beslissing blijven bijgevolg overeind.

2.6. Verzoeker betwist wel het niet toepassen van de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (omgangsrecht met een minderjarig kind).

2.7. Op dat punt kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Betrokkene en mevrouw [L.A.] hebben samen een kind, [S.L.K.] ([...]). Echter kan niet uit het dossier blijken dat betrokkene het recht van bewaring over of een omgangsrecht met het kind heeft. Nergens ligt een vonnis of arrest of een overeenkomst tussen betrokkene en zijn exechtgenote voor waarin zulks zou kunnen blijken. Hij legt stukken voor waaruit blijkt dat hij een onderhoudsbijdrage betaalt en maakt ongedateerde foto's over waarop hij met een niet nader te identificeren kind staat afgebeeld. Voor zover het hier effectief om [K.] zou gaan, kan uit de foto's niet zonder meer worden afgeleid dat betrokkene op het moment dat hij de stukken heeft voorgelegd één der voormelde rechten zou genieten. Dat van betrokkene een overeenkomst met de moeder of een rechterlijke beslissing mag verwacht worden teneinde aan te tonen dat er een contactrecht of recht van bewaring bestaat geldt des te meer nu blijkt dat hij zich in het verleden aan de moeder van zijn kind alsook aan haar zoontje uit een eerdere relatie vergreep en daarvoor zelfs veroordeeld werd (cf. famrb. Kortrijk van 06.06.2024, rolnr. 23/1545/A, p. 9), waardoor niet uitgesloten kan worden dat betrokkene, gelet op zijn agressieve impulsen uit het verleden, het contactrecht met zijn dochter werd ontzegd.”

2.8. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk een omgangsrecht heeft met zijn minderjarige dochter K. Hij voert aan dat dit omgangsrecht werd toegekend door de familierechtbank van Kortrijk in een vonnis van 17 januari 2024. Hij voegt daarvan een uittreksel bij het verzoekschrift (stuk 2). Hij beweert dat verweerder kennis heeft van dit vonnis en het erin toegekend omgangsrecht omdat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar vonnissen van de familierechtbank van Kortrijk waaronder het echtscheidingsvonnis. Hij licht toe dat in stuk 2 bij het verzoekschrift kan worden gelezen dat het omgangsrecht dient plaats te vinden in de bezoekersruimte van het CAW Zuid-West-Vlaanderen en mag evolueren naar een buitenbezoek en zelfstandig omgangsrecht in het belang van het kind. Hij voert verder aan dat de foto's die hij heeft voorgelegd werden genomen in voormelde bezoekersruimte en dat deze aldus bevestigen dat hij een omgangsrecht heeft met zijn dochter.

2.9. Verzoeker voegt als stuk 2 bij het verzoekschrift, (enkel) pagina 12 van een vonnis van de familierechtbank van Kortrijk van 17 januari 2024 met vermelding “rolnummer 23.818/A- 17/01/2024”. Hierin kan onder meer het volgende worden gelezen:

*“Verleent aan A.S. verder een recht op persoonlijk contact met K., uit te voeren via de bemiddeling en volgens de modaliteiten te bepalen door de CAW (...) afdeling bezoekerimte (...), waarbij de bezoeken en contacten dienen plaats te vinden op zaterdag.
Zegt voor recht dat dit persoonlijk contact mag evolueren naar een buitenbezoek en een zelfstandig omgangsrecht voor zover de begeleiders van de bezoekerimte van oordeel zijn dat deze evolutie in het belang is van het kind.
Verzoekt de begeleiders van CAW (...) afdeling bezoekerimte om een rapport over het verloop van hun begeleiding en de contacten neer te leggen, ter laatste op 6 maart 2024.”*

2.10. Daargelaten de vraag of het betrokken vonnis voorziet in een omgangsrecht zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad alleszins vast dat blijkens het elektronisch administratief dossier verweerder in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, niet in het bezit was van een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk van 21 januari 2024 met het in punt 2.9. vermelde referentienummer. In het administratief dossier bevindt zich een e-mail van de stad Menen aan verweerder van 4 december 2023 ter gelegenheid van een verzoek tot herinschrijving van verzoeker. De gemeente signaleerde hierbij aan verweerder: “Volgens betrokkene is hij uit de echt gescheiden, maar een echtscheidingsakte werd (nog) niet voorgelegd bij onze dienst.” Het administratief dossier bevat verder een e-mail van de stad Menen van 22 december 2023 gericht aan verweerder waarin kan worden gelezen dat verzoeker op dat moment nog geen echtscheidingsvonnis kon voorleggen omdat hij nog niet was gescheiden. Vervolgens werd blijkens het administratief dossier via een e-mail van 21 maart 2024 de echtscheidingsakte door de stad Menen aan verweerder overgemaakt, maar niet het echtscheidingsvonnis. De akte is afkomstig van DABS (databank akten burgerlijke stand). Het vermeldt dat de echtscheidingsakte werd opgemaakt op basis van een vonnis van de rechtbank van eerste

aanleg te Kortrijk, vermeldt de referentie van dit vonnis ("2024/353 2023/818/A"), maar bevat geen verdere details. Het betrokken echtscheidingsvonnis bevindt zich ook niet tussen de door verzoeker neergelegde stukken in antwoord op de in punt 1.5. bedoelde brief van verweerder, die de stad Menen via e-mail aan verweerder heeft overgemaakt op 1 juli 2024. De Raad wijst erop dat in deze brief verzoeker uitdrukkelijk wordt gevraagd over te maken: *"Desgevallend het bewijs dat u een financiële en affectieve band met het Spaans kind [S.L.K.] heeft behouden sinds u niet meer op hetzelfde adres woont als het kind. Daarbij wordt concreet gedacht aan het voorleggen van het bewijs dat u de bewaring over het kind heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor het kind."*

2.11. Verweerder was dus op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet in het bezit van het betrokken echtscheidingsvonnis. Hij is geen partij in deze kwestie, ontving in die hoedanigheid bijgevolg geen kopie van het vonnis en kreeg dit ook niet verstrekt door verzoeker. Verweerder was aldus niet op de hoogte van wat dit vonnis mogelijk inhield over een omgangsrecht van verzoeker met zijn dochter. Hij kon er daarom geen rekening mee kon houden. Verzoeker tracht tevergeefs voor te houden dat verweerder in het bezit was van het betrokken vonnis. Dit kan immers niet worden afgeleid uit de simpele vermeldingen in de bestreden beslissing dat de familierechtbank van Kortrijk op 17 januari 2024 de echtscheiding uitsprak. Immers bleek dit feit genoegzaam uit de DABS-echtscheidingsakte die de stad Menen eerder had overgemaakt aan verweerder. Het kan ook niet blijken uit de verwijzing in de bestreden beslissing naar een uitspraak van de *"famrb. Kortrijk van 06.06.2024, rolNr. 23/1545/A, p. 9"*. Het betreft een ander refertenummer, een andere datum van uitspraak en bovendien zijn partijen het er ter terechtzitting over eens dat dit een verwijzing betreft naar een uitspraak van de correctionele rechtbank te Kortrijk.

2.12. Verzoeker kan verweerder niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met een vonnis dat hij zelf heeft nagelaten over te maken. De zorgvuldigheidsplicht waarop verzoeker zich beroept geldt ook voor hem. Het blijkt niet en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet wist of behoorde te weten dat hij het echtscheidingsvonnis zelf moest overleggen n.a.v. de in punt 1.5 vermelde brief van verweerder.

2.13. Waar verzoeker betoogt dat de foto's die hij voorlegde waarop hij samen met zijn dochter staat afgebeeld, bevestigen dat hij een omgangsrecht heeft en verweerder verwijt te twifelen aan de identiteit van het kind op voormelde foto's merkt de Raad op dat verzoeker eraan voorbijgaat dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk stelt: *"[...] Voor zover het hier effectief om [K.] zou gaan, kan uit de foto's niet zonder meer worden afgeleid dat betrokkene op het moment dat hij de stukken heeft voorgelegd één der voormelde rechten zou genieten. Dat van betrokkene een overeenkomst met de moeder of een rechterlijke beslissing mag verwacht worden teneinde aan te tonen dat er een contactrecht of recht van bewaring bestaat [...]"* Verzoeker kan de ongedateerde foto's niet laten zeggen dat hij een omgangsrecht via een vonnis of via een overeenkomst kreeg toebedeeld. Uit artikel 42quater, §4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat het omgangsrecht bij overeenkomst tussen de echtgenoten dan wel bij gerechtelijke beslissing dient te zijn toegewezen. Verweerder oordeelde bijgevolg op wettige wijze dat op basis van de door verzoeker voorgelegde foto's geen omgangsrecht kan worden vastgesteld.

Een schending van artikel 42 quater, §4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet, noch een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel in dit verband.

2.14. Verzoeker is verder van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt omdat ze het contact verhindert tussen hem en zijn kind K. Hij is tevens van oordeel dat de bestreden beslissing een belangenafweging ontbeert inzake het hoger belang van het kind. Verzoeker werpt op dat verweerder zomaar niet kan stellen dat de door hem neergelegde foto's een niet geïdentificeerd kind betreffen. Ten onrechte gaat verweerder er volgens verzoeker van uit dat hij geen omgangsrecht heeft met zijn dochter K.

2.15. De Raad verwijst naar het gestelde in de punten 2.9. t.e.m. 2.13. Verder werd er geen rapport neergelegd van het betrokken CAW over het verloop van de contacten tussen verzoeker en zijn dochter, noch een uitleg waarom dit niet kon worden neergelegd. Er ligt niets voor waaruit blijkt dat er sedert het echtscheidingsvonnis van 17 januari 2024 daadwerkelijk contacten zijn geweest tussen verzoeker en zijn dochter (ongedateerde foto's kunnen dit niet aantonen), laat staan dat verzoekers recht op persoonlijk contact is geëvolueerd naar een zelfstandig omgangsrecht omdat het betrokken CAW van oordeel was dat deze evolutie in het belang was van het kind. Verzoeker toont derhalve het belang bij zijn kritiek niet aan. Alleszins gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een terugkeer- of verwijderings-besluit zodat zij op zich welk contact dan ook tussen verzoeker en zijn kind niet verhindert.

2.16. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog inzake ongedateerde foto's en een omgangsrecht de volgende afwegingen in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 EVRM niet kan doen wankelen, waarbij de Raad niet inziet welke afwegingen inzake het hoger belang van het kind verzoeker nog verwachtte van verweerder:

“Dat betrokkene op geregelde tijdstippen geld overmaakt voor zijn dochter, volstaat niet als bewijs dat er sprake is van een gezinscel. Zulks zou de gezinscel reduceren tot een louter financiële transactie wat geenszins de bedoeling is geweest van de wetgever. Teneinde te bewijzen dat er nog sprake is van een gezinsleven met het kind moet er kunnen vastgesteld worden dat er voldoende factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is. De nadruk ligt daarbij op het aantonen van een affectieve band met het kind, waarbij het aantonen van een financiële band ondersteunend kan zijn (RvV 277 531 van 16 september 2022). In casu wordt slechts een financiële band aangetoond.”

Het enig middel is derhalve ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

M. EKKA